

Lector: Nicoleta Arsenie
Tehnoredactor: Carmen Dumitrescu
Coperta: Florin Afloarei

Editura IDEEA EUROPEANĂ
O.P. 22, C.P. 113, București, 014780
Tel./Fax.: 021-2125692; Tel.: 021-3106618
Comenzi carte prin poștă:
Tel.: 021-2125692
E-mail: office@ideeaeuropeana.ro
www.ideeaeuropeana.ro

© Editura Ideea Europeană

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
RAȚIU, EMIL

24 de trandafiri : Peregrini în căutarea lui Iisus / Emil Rațiu. -
București : Ideea Europeană, 2019
ISBN 978-606-594-679-8

821.135.1

Emil Rațiu

24 de trandafiri

Peregrini în căutarea lui Iisus

sau chiar contra lui Dumnezeu, au dat faliment; se impune, de aceea, dacă vrem să continuăm să trăim pe această planetă, o revoluție morală, profundă, iar nu una numai de schimbare a deținătorilor puterii, ci o revoluție adâncă de conștiință, în numele poruncii lui Dumnezeu „NU UCIDE!”, fiindcă aceasta este singura care elimină de la rădăcină sămânța otrăvită a tuturor războaielor între oameni, și contra celorlalte specii de pe planeta, și contra planetei Terra, de la cuțitul ucigaș până la bombele atomice de la Hiroshima și Nagasaki și celelalte care-i vor urma.

Aceasta este ideea de bază a prezentului roman, – roman foarte crud prin descrierea cruzimilor la care omul supune animalele – în care șase pelerini de naționalități diferite, cu o pisică, îl caută, străbătând lumea, pe Iisus, trecând prin falii ale timpului și ale spațiului care-i duc, fără soluții de continuitate, din Roma zilelor noastre în Alexandria Egiptului, în deșert, în alte lumi, apoi în Roma rugului lui Giordano Bruno etc. și în final în noaptea sfântă a Învierii lui Hristos la București, de unde a început acțiunea cu cei 24 de trandafiri, soli ai unei dragoste curate.

AUTORUL

24 DE TRANDAFIRI

Cu câteva zile înaintea Crăciunului, în vitrina unei florării de vizavi de Cișmigiu, înfloriseră 24 de trandafiri. Victor, care trecea în fiecare zi pe acolo, privea la ei ca la un miracol în inima iernii și se gândi să-i ducă Mariei de ziua ei. Nu era și fata blondă, sprintă, o zi de soare în iarnă, o minune în viața lui Victor? Vorbise doar de câteva ori cu ea în anii lungi de studenție și acele câteva ori fuseseră clipe atât de însorite că tot restul vieții fără ea îi părea o zi polară, înghețată.

Acum trebuia să se despartă de ea, să renunțe și la speranța de a-o mai vedea când și când la facultate și de aceea voia să pună stavilă acestui viitor fără ea, mărturisindu-i dragostea sa prin acești 24 de trandafiri înfloriți în plină iarnă. Era prea timid ca să-i ducă, întrucât știa că nu se atașa de nici un băiat și privirea ochilor ei limpezi l-ar fi topit ca pe un biet bulgăre de zăpadă venit pe lume, în fața ei, urât și plin de funingine. Ce să facă? Recurse la ajutorul singurului

Respect pentru oameni și cărți

prieten care-l înțelegea și cunoștea pasiunea lui pentru ea, un teolog, cu cinci ani mai mare decât dânsul, care, după ce făcuse teologia, urmase facultatea de medicină; acesta îi insuflase lui Victor cele mai pure principii morale, care găsiseră imediat loc în sufletul său idealist, croit parcă numai pentru idei pure, atât de departe, vai, de lumea reală. Astfel, trăind în sfera imaginarului, a basmelor și a eroilor, în care Maria îi apărea o Ileană Cosânzeană al cărei trup era creat din adevăr și cerească seninătate, îi părea că acei 24 de trandafiri erau asemeni salatei din grădina ursului, pe care în plină iarnă, asemeni lui Harap-Alb, el reușea să-i aducă pentru Maria. Nestor Teologul, prietenul său, adică Radu, cum se numea înainte de a intra la Teologie, i-ar fi dus Mariei în ziua solstițiului, când se reaprinde în lume lumina soarelui, fiind ziua ei de naștere, buchetul de 24 de trandafiri, însoțit de o scrisoare, în care el îi mărturisea dragostea lui.

Era o zi ca o cumpănă a apelor, în care drumurile lor se despărțeau pentru totdeauna, plecând din București și poate nemaivăzându-se niciodată. Îi scrisese în acea zi, vrând parcă să împiedice cumpăna, cursul apelor, curgerea însăși a timpului, despre dragostea lui pentru ea, spunându-i că ea era în această lume mai curată decât adevărul și mai senină decât primăvara, că asta simțea pentru ea din primul an de facultate, când încercase să-i spună că o iubea, apoi îi scria și de nopțile de iubire pentru ea fără nici o

speranță, când trecea târziu pe sub ferestrele ei, atras de ea ca de un magnet al adevărului și al purității.

Acum, scrisoarea aceasta, grație lui Nestor Teologul, împreună cu trandafirii ar fi ajuns la ea. A cumpărat, împreună cu Nestor, de la florăria de vizavi de Cișmigiu, buchetul de trandafiri, ca o minune în plină iarnă, așa cum era și ea, Maria, în această lume înghețată de gerul inimii și fără har, și, străbătând drumul pe Splaiul Dâmboviței, au ajuns repede în Piața Unirii. Acolo, Nestor Teologul a luat buchetul și s-a dus la ea acasă. Ce curaj avea acest băiat, să dea ochii cu ea! Victor așteaptă departe, la vreo 200 de metri, ascuns aproape de niște căsuțe mici, între care este un târg de haine vechi, probabil „Taica Lazăr” de odinioară, privind țintă la casa Mariei, de care-l desparte uriașa piață a Unirii.

– Doamne, ce bine că n-a mers el!

Inima îi bate tare de emoție. Dacă Nestor nu găsește pe nimeni acasă? Bieții trandafiri, 24, ca și anii Mariei, și ai lui... Trec așa secunde, minute în șir, care i se par lungi cât o dimineată întregă, fără ca Nestor să se întoarcă. Ce s-a întâmplă? Iată, deodată apare Nestor radios.

– I-am dat buchetul, zice el.

– Cui?

– Chiar ei, îi răspunde. Mi-a deschis ea și i-am dat buchetul.

– I-ai dat și scrisoarea?

– Da, îi răspunde Nestor, radios ca de la o misiune dusă la capăt.

Ce prieten bun, gândește încântat și Victor. Era singurul care cunoștea pasiunea lui pentru Maria. Cui altcuiva putea să-i spună? Ce făcea dacă nu-l cunoștea pe el?

– Mi-a cerut, îi întrerupe Radu, adică Nestor Teologul de acum, dacă e nevoie să-mi iscălească de primire și, așa cum mi-ai spus, i-am zis că nu.

– Foarte bine, întărește Victor. La ce folosea?

Se îndreaptă amândoi spre casele lor, Nestor spre tramvaiul 15, care merge la Rond, iar Victor, care se întoarce acasă pe jos, pare că plutește alături de Nestor. Apoi se despart, Victor se îndreaptă singur spre Splaiul Dâmboviței. Este bucuros, toată lumea îi pare că este în acele clipe a lui, căci inima Mariei îi pare că se cuprinde ca de un ecou de dragostea lui. Curată ca adevărul și senină ca primăvara... I-a spus în scris tot ce gândește despre ea... Care va fi reacția ei? Sunt ultimele zile pe care le mai stau acasă, și ea, și dânsul. După Crăciun vor pleca la post, la țară. Doamne, cum au trecut anii... Și parcă la mijloc n-ar fi nimic, deși s-au întâmplat atâtea lucruri... Erau de acum oameni maturi când a venit Revoluția și a împărțit timpul tuturor, al Țării, în două: înainte și după. Nimic nu a mai fost cum era înainte, decât dragostea... În cazul lui Victor singura dragoste care i-a rămas lui a fost aceea a lui Dumnezeu. Cea mai mare... Căci de la Maria nu a mai avut nici un semn. După Revoluție,

într-un elan mistic, s-a înscris la facultate la Teologie, căutând a-L cunoaște pe Dumnezeu, gândind că Maria îl apropiase de Dumnezeu prin ființa ei, căci îi apărea acum că i-a fost trimis în cale un înger, fiindcă ce putea fi mai curată decât adevărul și mai senină decât primăvara decât un înger, pe care avusese norocul să-l întâlnească printre oameni? De Nestor, care înainte de a deveni teolog se pare că se numea Radu, dar în timpul comunismului nu putea spune că era teolog, singurul său prieten adevărat, la fel, nu a mai știut nimic, doar auzise că plecase în Germania, ca apoi, dezamăgit probabil de străinătate, să se întoarcă în țară, dar el nu-l mai întâlnește nicăieri, deși îl căutase. Singurul său prieten... După ce a terminat cu media maximă Facultatea de Teologie, Victor, fiind dotat pentru gândirea abstractă, pentru căutarea existenței din afara materiei – la fel ca Maria –, a fost trimis pentru un doctorat la Vatican, la Roma. Aici s-a apropiat mult de călugării benedictini, dedați, ca și dânsul, studiului și filosofiei, și a rămas în Italia. Aproape fără să-și dea seama cum, a preluat funcții și de preot catolic, făcând pe lângă celelalte făgăduințe pe care le făcuse ca preot ortodox și pe aceea de castitate. Și au trecut câțiva ani, puțini la număr, în care Italia se umpluse de români care-și părăseau Țara, și în păresimile Paștelui, care în acel an cădea la aceeași dată și pentru ortodocși și catolici, fusese trimis în marea catedrală de la Sfântul Petru să-i spovedească pe credincioșii de limbă română... Și aici... necunoscute cu

adevărat sunt căile Domnului... Aici, în semiobscuritatea cabinei unde spovedea, care ascundea chipurile pentru a da curaj sufletelor să se înalțe, despovărandu-se de păcate, în timp ce în măreața catedrală se înălțau spre cer norii de tămâie și cântecele corului, acompaniind momentele grave ale judecății lui Iisus, a apărut în fața lui Victor, pentru spovedanie, Maria... Cu fața severă de confesor, care acolo lega și dezlega pentru eternitate sufletele, în cabina semiobscură, ea, după douăzeci de ani, nu l-a recunoscut. După întrebările de rit, la sfârșitul spovedaniei, după ce i-a dat dezlegarea, el a ridicat perdeaua și lumina becurilor imensei catedrale, a făcliilor și a lumânărilor a pătruns în cabină, i-a luminat chipul și ea deodată a dat un țipăt, l-a recunoscut și a început, de emoție, să plângă. Din fericire, era ultima care se spovedea în acea seară. Apoi, după ce și-a scos și a predat tunica de preot oficiant, el a însoțit-o pe Maria, slăbită de emoție. A aflat că era în vizită la o nepoată de a ei în Italia și venise la Roma tocmai pentru a vedea slujba și a se spovedi în catedrala Sf. Petru. Ea i-a amintit că el voise în facultate să fie prieteni, dar apoi schimbase grupa. El imediat a întrebat-o de cei 24 de trandafiri. Dar, spre uimirea lui, ea nu știa nimic, cum nici despre scrisoarea lui nu știa nimic! Nu primise nimic...

Tot ce făcuse Nestor fusese un bluf... Ea-l cunoștea bine pe colegul lor Nestor, își amintea bine de el, dar nu-i dăduse nici ei, nici nimănui din casă absolut nimic! Totul fusese din partea teologului Nestor,

vai, o minciună... Ajunseră astfel, vorbind de cei 24 de trandafiri și de tinerețea lor, de colegi, la autogara Tiburtina, de unde ea trebuia să ia cursa care o ducea la Isernia. Dar cursa plecase, căci ei, vorbind pe drum, întârziaseră. La fel ca și cu cei 24 de trandafiri, nu mai putea da timpul înapoi... Dar apoi, ce era timpul, se întrebă, pentru a „n”-oară, Victor. Era același timp în cazul celor 24 de trandafiri care dispăruseră și al autobuzului de Isernia?

Rămăseseră amândoi în noapte. Trebuia să-i găsească un adăpost. Nu avea unde decât la o pensiune lângă gara Tiburtina. Acolo era atâta lume străină, bărbați tineri și mai bătrâni, cei mai mulți, vai, cu figuri de pleavă a societății care deja o priveau pe Maria cu ochi obraznici, că el a trebuit să rămână cu ea. Merseră într-o cameră; el stătea stingher pe marginea unui pat larg, dar continuă să vorbească de cei 24 de trandafiri și el îi spuse ce îi scrisese în scrisoare. Îi spuse că ea fusese – și chiar rămăsese, gândi – mai curată decât adevărul și mai senină decât primăvara și alte lucruri pe care i le scrisese, la o cotitură a destinului lor, când parcă presimțea că nu o să o mai vadă mult, mult timp.

Și acum se întâmplase minunea că o revăzuse! Ea îi spuse că teologul Nestor murise de mult timp, trăise puțin, și să-l ierte. Într-un târziu, văzând privirea ei îngăduitoare, se întinse pe o margine a patului.

Adormiră amândoi. În somnul dulce al dimineții, el o simți moale, caldă, alături de el, ca pe o minune,

Respect pentru oameni și cărți

și, după ani de singurătate, o îmbrățișă, tot ca pe o minune. În somnul dimineții, ea, neînțelegând încă bine dacă este realitate sau vis, îl lăasă să o atingă... Vai, necinstise o zeiță, necinstise dragostea sa platonice... Sau în fiecare femeie era o zeiță și el le necinstise acum pe toate? Dimineța, o conduse la autobuzul de Isernia și ea-l sărută lung. Victor trăi toată ziua aceea vrăjit, ca într-un alt loc, într-o altă realitate, total diferită de cea de până atunci. Noaptea părăsi și acea realitate minunată, pătrunzând într-una neobișnuită de tot, pentru a se întâlni cu Radu, adică Nestor Teologul, prietenul său de demult. Visă, după noaptea petrecută pe pământ cu Maria, că se afla într-un loc deasupra pământului, un spațiu care parcă plutea, unde era o cameră cu pereții străvezii, iar în spatele unei mese, pe care era o cruce, ședea, pe un scaun, Radu, adică Nestor.

– Unde sunt trandafirii pe care ți i-am dat pentru Maria? îl întrebă brusc. Atunci apărură cei 24 de trandafiri. Acolo, pe pământ, îi zise Nestor, erau cât viața unui sunet, „flatus vocis”, aici sunt eterni.

– Și viața mea? întrebă indignat Victor. Ce s-a ales de ea?

– Flatus vocis, viața unui sunet.

Atunci, prin pereții străvezii ai camerei, observă alți doi Nestor, în alte două camere, adică un întreit Radu, sau Nestor.

– Nu-mi pot găsi unitatea, zise el. Celălalt este prietenul credincios care ți-am fost, celălalt este cel care

nu credea în nimic, căruia i-ai dat buchetul de trandafiri, adică cel adevărat, și se încredea în ceilalți doi.

– Și aici? îl întrebă Victor.

– Aici, îi răspunse, este judecătorul lor, Eu...

Nu, nu te încrede, zâmbi Nestor, că este o judecată cum crezi tu... Sunt complet alte legi, pe care le scriem aici noi. Punem un „nu” sau scoatem un „nu”. De exemplu, „Nu-ți asculta părinții...” În numele adevărului au fost uciși mii, milioane de oameni, de inchiziție, revoluții... Noi facem legile deasupra adevărului, care nu există! Ce este adevărul? Există numai legea noastră! Restul este „flatus vocis”. Tu și dragostea ta!...

Cu aceste cuvinte Victor se trezi. Cine scria legile, dacă adevărul nu exista? Și care erau atunci legile? Rămase cu întrebarea aceasta fără răspuns.

Alături de el era pisicuța care-i încălzea picioarele, cea care-i ieșise în întâmpinare sub coloanele din Piața Sf. Petru și avea legile de la începutul lumii, de care asculta. Da, gândi sculându-se, ea o înlocuise pe Eva în viața lui și-i dăduse o iubire necondiționată pe care probabil nici o Evă omenească nu i-ar fi putut-o da. Era legea iubirii de la începuturile lumii, de care lumea nu ascultase. Era un înger bun condamnat să mănânce carne, săucidă. Ce legi erau? Cine le făcuse?

Cine făcea legile? Era o persoană asemeni lui Nestor care nu credea în nimic, sau era un Nestor cel bun și milostiv? Și cine și cum le aplica? Erau legi de iubire sau numai de stăpânire, de ascultare?

Într-una dintre zile, întorcându-se acasă și coborând din tren la gara Sf. Petru, Victor văzu multă lume adunată în jurul unuia dintre peroane. Unii râdeau: era larmă, dar nu știa ce se întâmplase. Era ceva vesel? Un spectacol? Se apropie de marginea peronului și, legată cu o sfoară de șină, văzu zbatându-se o pisicuță înspăimântată de moarte, cerând ajutor, presimțind apropiata venire a trenului. Vai, era pisicuța lui... Pisicuța lui neagră, Aida, cu numele frumoasei negre de care se îndrăgostise generalul Faraonului...

Privirea lui întâlnește o clipă privirea ei, ochii ei mari, și, ca într-un scurtcircuit, ca de fiecare dată când se afundau unul în ochii celuilalt, făcând trup și suflet cu ea. La megafonul gării se anunța deja intrarea trenului în stație. Fără a mai sta un minut pe gânduri, Victor se aruncă de pe peronul înalt, la vreun metru și jumătate mai jos, pe linia ferată. Pisicuța era legată de șină cu nodul unei sfori. O trase spre el, ea mieuna înspăimântată, dar nodul nu se desfăcea.

– Atenție, domnule, las-o naibii de pisică, altfel te calcă trenul, îl îndemnă unul de pe peron, la care se adăugară alții.

– Lasă, domnule, pisica, ce, vrei să mori pentru o pisică, se adăugară alte voci. Trenul se apropia pericolos, dar nu mai simțea nimic, era hotărât să o apere cu trupul lui. Pe peron lumea striga îngrozită: – Este un om pe linie, opriți trenul! Este un nebun pe șină, care vrea să moară pentru o mătă, auzi vocea unuia.

Atunci, din fericire, o doamnă tânără îi întinse o forfecuță, îndemnându-l:

– Repede, domnule! Tăie imediat sfoara și, tras, ajutat de brațe puternice, ajunse cu picioarele pe peron, ținând pisicuța strâns în brațe, în timp ce trenul intra în stație.

– Te-a tras Dumnezeu afară, ai avut noroc! îi strigă uimiți câțiva.

– Trebuia să o lași naibii de pisică, s-o calce trenul, striga un altul. Ce, era om? O pisică! Să-ți pierzi viața pentru o pisică!?

Dar unul, batjocoritor, îi zise:

– Măine o arunc din nou s-o calce trenul, fir-ar ea a naibii de pisică, oricum am mai aruncat și altele! Și-l privi cu ură. Atunci Victor își pierdu cumpătul și, ținând pisica la piept cu un singur braț, cu brațul drept liber se repezi la cel care-i vorbise așa, și-l împinse cu putere spre un panou cu o reclamă care era pe peron, spărgând geamul panoului, care-l răni la cap pe individul care amenințase pisica, sângele prelingându-i-se pe frunte. Atunci acesta vru să-i smulgă pisica din brațe, dar Victor îl buși din nou în tâblia unui panou, până îi luă piuitul.

– Săriți că se omoară! începură să strige câțiva de pe peron. Poliția!

Atunci doi ceferiști și un polițist de la Căile Ferate îl blocau pe Victor. Îl suiră într-o dubă, chiar dacă Victor se opuse să se urce în dubă, și-l duseră, cu pisica, la Comisariatul de poliție din apropiere, de unde, cu